Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

To og tredivte Aargang.

Fra 1ste Oktbr. 1882.

Holder Eder nær til Gud, saa skal han holde sig nær til Eder! Renser Hænderne, I Syndere, og luttrer Hjærterne, I Tvesindede. Jak. 4, 8.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted.

Trykt hos F. E. Bording.

1883.

Indhold af 32te Aargang.

Redaktionens Bemærkninger:

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 1. Den 1ste Oktober 1882. 32te Aargang.

Daabens Maade.

Vi agte ikke at indlade os paa en vidtløftig Undersøgelse af Daabsmaaden, men blot at anføre nogle faa Steder af Guds Ord om denne Gjenstand, forbundet med nogle faa Beviser. Den Sætning, vi agte at bevise, er, at Daaben er en Neddyppelse.

Det er ikke nødvendigt at omtale Ordets Oprindelse fra det Græske, som i Grundtexten betyder at nedsænke, at neddyppe, men vi skulle fortælle nogle faa Exempler paa fordums Daab, saaledes som de ere fortalte i Skriften. Johannes den Døber bestænkte ikke eller øste ikke Vand paa Folket, og kaldte det Daab, men han døbte talrige Mængder „i Jordans Flod". Mark. 1, 5. „Jesus kom fra Nazaret i Galilæa, og døbtes af Johannes i Jordan; og strax, der han steg op af Vandet, saa han Himlene aabnede, og Aanden ligesom en Due komme ned over ham; og der skete en Røst fra Himlene, sigende: Du er min Søn, den Elskelige, i hvilken jeg haver Behagelighed." Mark. 1, 9. 10. Af disse Skriftsteder er det tydeligt, at de, som vilde døbes, kom fra alle Egne rundt omkring „til Jordans Flod" — „stege ned i Floden" — „døbtes i Floden" — og „stege op af Vandet." Disse Kjendsgjerninger, forenede med den oprindelige Betydning af Ordet: at nedsænke, at dyppe, bevise, at de, som fremstille sig, bleve dyppede eller nedsænkte i Jordan. Den samme Maade brugtes saa vel efter, som før Jesu Korsfæstelse; da Philippus døbte Gildingen, „nedstege de begge i Vandet, baade Philippus og Gildingen, og han døbte ham." Men der de opstege af Vandet, bortrykkede Herrens Aand Philippus." Ap. Gj, 8, 38. 39. Dersom Bestænkelse eller Overøselse havde været Daab, kunde de have staaet paa det tørre Land, ved Strandbredden og forrettet Handlingen, men i Stedet derfor, nedstege de begge i Vandet", og „stege op af Vandet", bevisende derved tydeligt, at de kunde ikke staa paa tørt Land og blot overøse eller bestænke, og kaldet det Daab, hvilket mange af Nutidens falske Lørere gjøre.

Johannes begav sig til saadanne Egne, hvor der vare Floder og tilstrækkeligt Vand til at nedsænke i. Derfor prædikede han i Ørkenen omkring Jor-

dan; han gik ogsaa til Bethabara, hinsides Jordan, paa dens østlige Bredde, hvor han døbte store Mængder, som kom fra Jerusalem, en omtrent 7 danske Miles Afstand; han døbte ogsaa i Ænon, nær ved Salem, fordi der var „meget Vand." Joh. 3, 23. Ænon var omtrent 10 Mile fra Jerusalem; og Aarsagen, hvorfor Johannes valgte dette Sted, saa fjærnt fra Jerusalem, var: „fordi der var meget Vand." Dersom Daab var simpelthen at bestænke eller øse lidt Vand paa den, som skulle døbes, vilde det ikke have været nødvendigt at vælge et Sted, hvor der var „meget Vand." En Kande Vand vilde have været tilstrækkeligt til at bestænke eller overøse Mange med. Den virkelige Kjendsgjerning, at „meget Vand" udfordredes, beviser upaatvivleligt, at Angjældendes Legemer bleve nedsænkede.

Dersom Bestænkelse eller Overøselse vilde svare til Daab, kunde den udføres i en privat Bolig, og ikke udfordre meget Vand. Men Stokmesteren, endskjøndt det var Midnat, kunde ikke modtage Ordinancen uden at gaa ud af sit Hus til et Sted, hvor der fandtes tilstrækkeligt Vand. Der fortælles, at der skete pludselig et stort Jordskjælv, saa at Fængslets Døre aabnedes ved Guds Kraft, og at Stokmesteren bragte Paulus og Silas ud af Fængslet ind i sit Hus, hvor de prædikede Herrens Ord for ham og for „Alle som vare i hans Hus." Og han tog dem til sig i den samme Stund om Natten, og aftoede deres Saar; og han blev strax døbt, og alle Hans. Og han førte dem op i sit Hus, og satte et Bord for dem, og var glad med alt sit Hus i Tro paa Gud." Ap. Gj. 16, 25—35. Det er tydeligt nok, at de ikke bleve døbte i Huset; thi efter Daaben „førte Stokmesteren dem op i sit Hus," hvor de før havde prædiket for ham og hans Familie. Midnattens Mørke forhindrede dem ikke fra at gaa ud og forrette Ordinancen. Al denne Ulejlighed kunde været undgaaet og deres Klæder forblevet tørre og behagelige, dersom Bestænkelse eller Overøselse havde været Daab.

De romerske og kolossensiske Kristne bleve begravede med Kristus i Daaben. Paulus siger til Menigheden i Rom: „Vide I ikke, at vi, saamange som ere døbte til Kristum Jesum, ere døbte til hans Død? Vi ere altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden, paa det at, ligesom Kristus er opreist fra de Døde ved Faderens Herlighed, saa skulle og vi vandre i et nyt Levnet. Thi dersom vi ere forenede med ham ved Lighed med hans Død, da skulle vi og være det i Lighed med hans Opstandelse." Rom. 6, 3. 4. 5. Se ligeledes Kolos. 2, 12. Død i en naturlig Betydning er Aandens og Legemets Adskillelse. Aanden sættes da fri fra dens „jordiske Hus" eller Tabernakel. Ordet Død mener altid en Adskillelse eller Fjernelse. I Parablen om den „forlorne Søn" siges den fra Familien adskilte og bortfjernede Søn at være død. Ved hans Tilbagevenden og Gjenforening med sin Fader, sagdes der om ham, at „han var død, og var bleven levende igjen." Paa samme Maade mener „død for Synden" Synderens Fraskillelse fra hans Synder; derfor „den som er død (for Synden) er frigjort fra Synden." Denne Dødstilstand eller Fraskillelse fra Synden ere vi indkomne i, eller tilveiebringes ved Daaben. „Derfor ere vi begravne med ham ved Daaben til Døden." „Og I vare Syndens Tjenere, men ere nu af Hiertet blevne den Lærdomsform lydige, hvilken I have annammet; og frigjorte fra Synden, ere I blevne Retfærdighedens Tjenere." Rom 6, 7.

Daaben blev derfor indstiftet til at forestille eller vise Kristi Død, Begravelse og Opstandelse. Ved Begravelsen i Vandet forestilles, at vort gamle Menneske er dødet med alle dets Gjerninger, at ligesom Kristus en Gang døde for Synden, saaledes dø vi for Synden; at ligesom han afførte sig sit Legeme, saaledes aflægge vi vort „gamle Menneske" eller det naturlige Menneske; at ligesom hans Legeme blev nedlagt i Graven saaledes begraves vi i Vandet. Thi vi vide dette, at vort gamle Menneske er korsfæstet med ham, paa det at Syndens Legeme skal blive tilintetgjort, saa at vi ikke fremdeles skulle tjene Synden. Thi hvo, der er død, er frigjort fra Synden." Rom. 6, 6. 7. Ved Opstandelsen af Vandet forestilles Kristi Opstandelse, at ligesom han opstod fra Graven til evigt Liv, saaledes opstaa vi fra vor Vand-Grav „til et nyt Liv," eller til det evige Liv, som er i Kristo. „Thi dersom vi ere blevne forenede med ham ved Lighed med hans Død, da skulle vi og være ham lige i hans Opstandelse." „Dersom vi nu ere døde med Kristo, tro vi ogsaa, at vi skulle leve med ham; efterdi vi vide, at Kristus, efter at han er opreist fra de Døde, dør ikke mere; thi Døden hersker ikke mere over ham. Saaledes anse ogsaa I Eder selv som døde for Synden, men som levende for Gud i Kristo Jesu, vor Herre." Vers 5. 8. 9. 11.

Overøselse eller Bestænkelse forestiller ingen Begravelse eller Opstandelse; men Nedsænkelse i Vandet og Fremkomsten ud af Vandet, forestiller begge Dele. Hvad Lighed eller Sammenligning er der mellem at stænke nogle Draaber Vand paa Hovedet og en Begravelse? Vilde noget fornuftigt Menneske anse et Lig for at være begravet, naar kun en Haandfuld Jord var kastet paa dets Hoved? Vilde det ikke være at gjække den sunde Fornuft, at kalde et saadant Lig begravet? Vilde det ikke paa samme Maade være en høitidelig Gjækkelse for Gud, meget nær grænsende til Gudsbespottelse, at foregive i den hellige Treenigheds Navn at begrave et Menneske, med Kristum ved Daaben og kun at stænke lidt Vand paa Hovedet? Hvilken Fornærmelse mod Faderen, Sønnen og den Hellig-Aand at bruge deres hellige Navne i Forbindelse med saadant gudsbespotteligt Gjækkeri! Hvilken Fornærmelse mod ham, som døde, som blev begraven, og som opstod igjen fra Graven, at foregive at høitideligholde disse store Begivenheder ved Bestænkelse, i Stedet for Begravelse i og Opstandelse af Vandet. O, Kristendom! Rigtig beskrev Apostlen Johannes dig i Lighed med en utugtig Kvinde „fuld af Bespottelsens Navne!" Du har besmittet dig med Vederstyggeligheder af ethvert Slags; du har forandret det ældgamle Evangeliums Ordinance; du har i Stedet derfor indført en Ceremoni, opfunden af Mennesker, ved Navn Bestænkelse; du har bespottet den hellige Treenigheds Navn ved at udføre disse fornærmende Gjækkerier for de høie Himles Aasyn!

Da vi af Bibelen have bevist, at den sande Døbemaade er „Neddyppelsen," ville vi nu anføre den opstandne og forherligede Jesu Ord, som han talte til de tolv Apostle, hvilke han udvalgte blandt Oltidens Beboere af Amerika til at være sine Tjenere, og til hvem han gav Fuldmagt til at døbe.

„Og det skete, at han (Jesus) talede til Nephi, (thi Nephi var iblandt Mængden) og han bød ham at komme frem. Og Nephi stod op og gik frem, og han bøiede sig for Herren og kyssede hans Fødder. Og Herren bød ham at reise sig op. Og han reiste sig op og stod for ham. Og Herren sagde til ham:

Jeg giver dig Magt til at døbe dette Folk, naar jeg igjen er opfaret til Himlen. Og atter kaldte Herren Andre og talede ligeledes til dem, og han gav dem Magt til at døbe. Og han sagde til dem: Paa denne Maade skulle I døbe, og der skal ingen Tvistigheder være blandt Eder. Sandelig siger jeg Eder, at hvo, som omvender sig fra sine Synder formedelst Eders Ord og ønsker at vorde døbt i mit Navn, dem skulle I døbe paa denne Maade. Se, I skulle gaa ned og staa i Vandet, og i mit Navn skulle I døbe dem. Og nu, se: disse ere de Ord, som I skulle sige, efter at have kaldet dem ved Navn: Med Fuldmagt af Jesum Kristum døber jeg dig i Navnet Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands, Amen. Og da skulle I nedlade dem under Vandet, og bringe dem op igjen ud af Vandet. Og paa denne Maade skulle I døbe i mit Navn." M. B. E. Udg. Pag. 462.

For at Læseren aldeles kan lades uden Tvivl med Hensyn til Neddyppelsens Daab, ville vi blot anføre nogle Steder fra forskjellige Kirkehistorier, hvilke paa det tydeligste ville tjene som Bevis paa Rigtigheden af foregaaende Afhandling:

I Hans Tausens Huspostille Vinterdelen 1539 hedder det: „Som Jesus var nu nylig kommen ud af Daaben, og havde begyndt at tage sig Diciple til, da gav han sig ud iblant Folk o. s v.

Enewaldo Ewald, der i sin Tid var Præst ved det kongelige Vaisenhus, siger i sin Kirkehistorie: (udgivet i Kjøbenhavn 1741) „Daaben blev forrettet hvor og naar Omstændighederne udkrævede det, saaledes at de som skulle døbes, bleve døbte „under" Vandet i den Treenige Guds Navn. Han henviser ganske betræffende til Ap. Gjern. 8, 36. 10, 47. 16, 33. Enewaldo Es, Kirkehist. II. Part. Side 64. Angaaende Barnedaaben bemærker samme Forfatter at: En Synode bestaaende af 66 Biskopper i Carthago Aar 252 e. Kr. approberede Barnedaaben o. s. v. E. E. Kirkehist. II. Part. Side 87.

I Mørk Hansens Kirkehistorie (Kjøbenhavn 1848) Side 17 finder man at: „Daaben forrettedes, oprindeligt ved Neddyppelse i den Treenige Guds Navn. De Nyomvendte maatte før Daaben aflægge en offentlig Bekjendelse paa Gud Fader Søn og Aand o. s. v.

Endvidere gjør samme Forfatter følgende Bemærkning med Hensyn til Barnedaab: Allerede i det andet Aarhundrede e. Kr. bleve spæde Børn døbte, skjøndt nogle Kirkefædre misbilligede det; men først i det femte Aarhundrede blev „Barnedaaben" almindelig overalt. Hidtil havde man ofte udsat Daaben, fordi man derved tillige haabede at udstrække den ved Daaben betegnede Forløsning og Syndsforladelse til de enkelte Synder som Enhver havde begaaet før sin Daab. Mørk Hansens Kirkehist. S. 54.

Man vil ifølge Ovenstaaende let kunne gjøre sig et Begreb om Forskjellen paa den oprindelige Daab, nemlig „Neddyppelsens Daab, til Syndernes Forladelse" og den nu saa brugelige saakaldte Daab, (Barnedaab) ved Bestænkelse eller Overøselse. Vi overlade forøvrigt til Enhver at handle efter eget Godtbefindende, i denne Henseende, men ihukom Frelserens Ord naar han siger: Lader de smaa Børn komme til mig o. s. v. saa tog han Børnene i Favn, lagde Hænderne paa dem og velsignede dem (See Mark. Ev. 10, 13—16.) Og: de dyrke mig forgjæves, i det de lære saadanne Bud som ere Menneskers Bud. Math. 15, 9. Mark 7, 7.

Missionen i Minnesota.

Monticello Wrigth Co.
Minn. 24. Juli 1882.

Redaktør af «Deseret News»:

Siden vor sidste Konference, have de sex Ældster for det meste rejst i ny og ubekjendte Egne, og kun mødt liden Modstand, afholdt mange Forsamlinger og døbt adskillige Personer. Vi fandt mange Venner, af hvilke de fleste vare komne til den Overbevisning, at Kongressen havde begaaet en stor Fejl i at gribe til Sværdet imod de Sidste-Dages Hellige, hvilket havde foraarsaget, at de desto nøjere havde taget sig for at undersøge vor Lærdom for dem selv.

Vi ere nylig vendte tilbage fra en Tour i den nordvestlige Del af denne Stat, efter at have tilbagelagt en Vejlængde paa 500 Mile til Fods, siden den 22de Maj sidstleden, hele Tiden iblandt Fremmede og er kun i et Tilfælde bleven nægtet Tilladelse til at prædike. Vi have som saadan afholdt mange Forsamlinger, og ere som oftest blevne anmodede om at komme igjen snarest muligt, for at afholde flere. Vi have desforuden ogsaa udspredt en Mængde trykte Skrifter. Den største Del af Landet gjennem hvilken vi rejste, er beboet af Norske og Svenske, til hvem vi paa Grund af Sproget ikke vare i Stand til at kunne prædike, men bleve vel modtagne hvor vi rejste iblandt dem.

Eftersom Ældsterne Anderson og Jakobsen havde underrettet os om, at en Koloni „Mormoner" vare bosatte ved Citral Søen, gjorde vi os det til Ærinde at besøge dem. Efter vor Ankomst dertil, erfarede vi, at Mr. Chancy Whiting præsiderede over Kolonien. I det vi traadte ind i hans Hus, introducerede vi os selv som Ældster fra Saltsøen, og bleve modtagne paa den venligste Maade. En Samtale indledtes snart imellem os angaaende hans Samfunds Oprindelse, hvorpaa han gav os følgende Oplysning med Hensyn til deres Organisation og Rejser: Efter at Apheus Cutler blev kaldet af Joseph Smith til at varetage Missionen iblandt Indianerne, forlod han, ifølge de Tolvs Tilladelse, Vinterkvartererne med et lille Kompagni om Foraaret 1848, for at arbejde som Missionær iblandt Indianerne og under sit Ophold der byggede han en Savmølle og vendte tilbage til Silver Creek 1853. — Whiting sagde, at Joseph Smith organiserede et Kvorum, hvoraf Cutler var den syvende; eftersom de sex havde ifølge de Tolvs Ønske givet Afkald paa deres Kald, valgte Alpheus Cutler to Raadgivere og gjorde Fordring paa at være Præsident over Jesu Christi Kirke i den ganske Verden, medens Edmund Riter med to Raadgivere valgtes til Stavens Præsident. Efterdi Cutler døde i Aaret 1854 og hans første Raadgiver havde apostateret, blev det min, (Chancey Whitings), Pligt at overtage Præsidiet for Kirken. Vi talte paa den Tid omtr. 100 Sjæle, og vare tildels betrængte af Uvedkommende, der trængte ind paa os. Det blev os tilkjendegivet, at vi skulde begive os Nord paa, og sendte følgeligvis nogle faa Mænd derop for at undersøge en passende Byggeplads, og disse valgte et Sted paa den nordre Side af Chitralsøen, Ottertail Co. Minn., og vi ankom alle her til den 31te Juli 1865. Denne var paa hin Tid en uopdyrket Egn, alene afbenyttet af Indianere, og ingen hvid Mand fandtes paa 40 Miles Afstand. Vi levede mange Aar i Fred,

indtil andre Nybyggere begyndte at strømme ind, desforuden Jernbaner o. s. v., hvilket har i den Grad forstyrret os, at vi hverken holde Forsamling eller Søndagsskole.

Ældste Whitney saa vel som Andre, med hvem vi under vort tre Dages Ophold bleve bekjendte, behandlede os paa den venligste og respektableste Maade, og inviterede os til at holde et Foredrag, hvilket vi ogsaa gjorde og havde en talrig Forsamling — Vi havde modsatte Meninger til deres i Henseende til visse Lærdomme, de nægte blandt andet Aabenbaringen om celestial Ægteskab, og gjøre ogsaa Fordring paa, at Joseph Smith beseglede Vindnesbyrdet til Hedningerne med sit Blod, samt at vi begik en Fejl i at prædike til denne Nation. De have ventet paa at erholde Ordre til at prædike Evangeliet til Jøderne og Lamaniterne. Der findes endnu nogle faa iblandt dem, hvilke ere stærke i Troen med Hensyn til Joseph Smiths goddommelige Mission, og ønske som saadan at blive erindret af de Hellige i Utah.

I det vi ankom til dette Sted den 22de dennes, havde vi den Glæde at træffe sammen med Ældsterne Palmer, J. L. Jensen og G. R. Belnap, samt at mødes med denne Grens Søndagsskole, hvilken er i en trivende Tilstand under Br. G. W. Riggs faderlige Ledelse; desforuden Forsamling Kl. 2, en Glædes Dag — en Fest paa Guds gode Ting. Vi have her et levende Vidne om Guds Kraft tilkjendegivet i vore Dage gjennem det hellige Præstedømme, nemlig Broder Charles Riggs, hvilken var meget slemt medtaget af Mæslinger i Forbindelse med Lungefeber, hvorpaa fulgte andre farlige Sygdomme. Doktoren saa vel som nærværende Venner erklærede, at han kunde ikke leve, med mindre Gud ved sin Kraft vilde opreise ham; hvilket ogsaa ved Ældsternes Administration skete, til hvilket han og mange andre nu ere levende Vidner. Ældsterne føle alle vel og ere ivrige for at gjøre alt, hvad der staar i deres Magt, for at fremme Christi Sag. Bestandig bedende for Zions Velfærd og Sandhedens Udbredelse forblive vi Deres sande Brødre og Medarbeidere:

H. Wallantine. D. Jensen.

P. S. Certifikat. Vi undertegnede Ældster og Medlemmer i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige bevidne herved, at Charles Riggs, 17 Aar gammel, var nedkastet paa sit Sygeleie, og led meget formedelst Mæslinger og Lungefeber, samt Pneumonia Neuraligia (ifølge Doktorens Erklæring), var i en døende Tilstand og blev som saadan opgivet af Doktorer og Venner, samt at han ved Salvelse med indviet Olie, Haandspaalæggelse og Troens Bøn har gjenerholdt Helbred og Styrke, og vi give Gud Æren derfor.

Ældster: Wm. M. Palmer, James L. Jensen, Gilbert R. Belnap, Christian Wallantine, Dan. Jensen.

Medlemmer: George W. Riggs sr., Almira D. Riggs, Charles Riggs, Haughton Riggs, Geo. W. Riggs jr., Deborah H. Riggs og Lusia S. Root.

(Deseret News 9 Aug. 1882.)

New York Observer, et religiøst Blad — bemærker at det er ligesaa ufornuftigt at anvende en Klokke i en Kirke, som i et Theater. Observer burde have taget i Betragtning at Folk gjerne komme for sent til Gudstjenesten, hvorimod man al Tid passer at møde betids i Theateret.

Korrespondance.

Ombord i „Wyoming" d. 11te Sept. 1882.

Præs. C. D. Fjeldsted..

Kjære Broder!

Vi befinde os nu circa 240 Mile (eng.) fra New York, og forvente, om Gud vil, at være i Land i Morgen Formiddag. Jeg vil derfor med et Par Ord underrette Dig ltdt om vor Rejse over det store Dyb. Som Du af Br. Johnsons Brev har erfaret, forlode vi efter Forudbestemmelse Liverpool den 2. September Eftermiddag Kl 2½, og passerede Queenstown den følgende Dag ved Middagstid. Vejret var da en Del stormfuldt, og som Følge deraf begyndte Søsygen strax at indfinde sig; men takket være Herren, fordi han hørte vore forenede Bønner, og stillede Stormen, saa vi indtil i Dag have haft stille og smukt Vejr, og vi glæde os nu alle til snart at sætte Foden paa det forjættede Land.

Som Du ved, maatte vi efterlade to Familier i Liverpool, begge fra Malmø Konference, hvilket bedrøvede os meget, men i Dag have vi mødt med en større Sorg, idet en Søster, Karna Dahlqvist, ogsaa fra Malmø Konference, imorges Kl. 7½ afgik ved Døden, og det blev vor tunge Pligt, samme Dag at sænke hende i Havets Dyb circa 300 (eng.) Mile fra New York.

Nævnte Søster led af Blodgang, og har omtrent været syg paa hele Søreissen. Vi gjorde for hende, hvad der stod i vor Magt, og kan kun sige, at Herrens Villie er sket, hun var 54 Aar gammel og havde været et Medlem af Christi Kirke i 15 Aar, og døde som en trofast Hellig. Den samme Sygdom have flere af de Hellige lidt af, men ere Alle i Bedring nu, og jeg haaber de ville blive stærke nok til at fortsætte Rejsen fra New York til vort Bjærghjem.

De Hellige ere ellers taalmodige under deres Omstændigheder, hvilket ogsaa er nødvendigt, da en Reise af denne Art ikke altid er saa behagelig.

Vi ere 1211 Passagerer ombord, hvoraf de 681 ere Hellige fra Skandinavien, England og Schweitz.

Alle Brødrene ere vel og forene sig med mig i en venlig Hilsen til Dig og de øvrige Brødre, samt alle de Hellige i Skandinavien. Bedende Gud velsigne Dig og Eder alle, tegner jeg mig Din Broder og Medarbeider for Christi Sag,

H. J. Christiansen.

NB. Br. C. Hansen har været den stærkeste paa hele Reisen.

Den 13de.

Vi landede i god Behold i New York Kl. 12 Tirsdag Middag og igjennemgik Toldvæsenets Eftersyn samme Eftermiddag, opholdt os i Castle Garden om Natten, og afrejser Alle i Dag Kl. 7 Eftm. — Alt er vel med os. — Farvel.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Oktober.

Magtens Misbrug.

Den haardeste Prøve, hvilken den menneskelige Dyd muligvis kan blive underkastet, er Besiddelsen af uindskrænket Magt. Uagtet Menneskene kunde blive beherskede forurettet, forfulgt og nedtraadt, saa vil dog den Livskraft og Ædelmodighed, som dets Karakter indeholder, overleve dets Undertrykkeres Tyranni, og naar de blive nedtraadt ligesom den irske Shamrock* — om hvilken der siges, at den slaar Rødder og trives naar den nedtrædes — samle Styrke og Udholdenhed fra selve Midlerne, som anvendes for dens Ødelæggelse. Men giv det sin egen frie Villie i alle Retninger, borttag alle Hindringer og Skranker, som maatte have opstillet sig imellem det og Tilfredsstillelsen af dets egennyttige Hensigter, og det er i Virkeligheden et fuldkomment Menneske, der aldeles modstaar Fristelsen.

Benævnelsen Magt, kan indbefatte en høj og indflydelsesrig Stilling, grænseløs Magt, eller en begavelsesrig Fortrinlighed, eller den kan indbefatte i sin Forklaring al Herredømmet i en forenet Skikkelse; men enten denne nu benævnes som Enkelttal eller Flertal, vil det ikke kunne gjøre nogen materiel Forskjel; Benævnelsen finder almindelig Anvendelse. Historien er fuld af Exempler paa den aldrig fejlende ulykkelige Tilstand, som har været Følgen af at beklæde Individer, Kommuner, Konger og Riger, Høvdinger og Armeer, Præster og Menigheder, Præsidenter og Folk med extraordinær Magt og Authoritet. Heroer have opstaaet og faldet, Dynastier have fremkommet og forsvudet, Racer have blomstret og visnet, Keiserdømmer ere blevne oprettede og ødelagte; og i næsten ethvert Tilfælde — enten direkt eller indirekt — have deres Fald og Ødelæggelse været Følgerne af, at den dem anbetroede Magt er bleven misbrugt. I det Lejlighed gives til at blive delagtiggjort i Stolthed og Egennytte; naar Tilfredsstillelse gjort af Lyst, tilligemed ethvert tænkeligt Onde, uhindret tilbydes, samt de tusinder af historiske Beviser paa, hvorledes de Største og Ærligste have ladet sig hendrage til disse Vederstyggeligheder, — ikke at tale om de med Magten forbundne Arbejder og Ansvarligheder — synes at burde være tilstrækkelig til at afvende Higen efter udstrakt Magt og Vælde, som Noget af det mindst ønskelige, for al menneskelig Stræben.

Lad det nu ikke blive forstaaet saaledes, at vi mene hermed at sige, at al Higen og Stræben efter Fremadskriden er udsprungen fra et lavt og uærligt Formaal; langt fra. Det er ikke Vælde, men derimod overordentlig Forkjærlighed for samme, der bliver Roden eller Oprindelsen til alt Ondt; det er ikke Magt eller Besiddelse, der forstyrre Menneskenes sande Lyksalighed, men derimod sammes Misbrug. Det ikke større Synd at besidde Magt, end at besidde Vælde og ikke mere Synd at besidde Rigdom, end nogen anden Velsignelse, hvilke flyder fra alle gode Gavers Giver; thi saalænge Himlen har Velsignelser at meddele, maa der

* Det irlandske Navn paa en trebladet hvid Kløver. (Irlands Sindbillede.)

nødvendigvis være nogen, som er villig til at modtage samme, og disse, som ere mest værdige til at blive Velsignelsens Modtagere, ere ogsaa disse, der stræbe mest efter at gjøre sig fortjent dertil, og ere bedst skikkede til at bruge dem i Visdom og Retfærdighed til Guds Ære og deres Medmenneskers Velfærd. Det er ikke den ærlige Stræben efter, eller den rette Anvendelse af disse Fortrin, der fortjene at afskyes; men det er Magtens Misbrug, Rigdoms fordærvelige Afbenyttelse, Forsømmelse eller Misbrug af hvilken som helst Velsignelse i Livet, samt den ulovlige Maade anvendt for deres Opnaaelse, der ere og altid ville blive gyldige Gjenstande for Afsky og Forskrækkelse. Det er derimod langtfra at være forkert, at stræbe efter Ære og Ophøjelse paa en retfærdig Maade — tvertimod det modsatte. Vor himmelske Fader forventer det af os; han fordrer, at hans Børn utrættelig stræber frem til ubegrændset Magt, Rigdom og Intelligence. Hans Motto er: Opad og Fremad, Hans Kours er en evigvarende Fremadskriden og Hans Opmuntring er stedse til at følge i Hans Fodspor; og saa længe som vi have den Ophøjelse for Øie, hvilken Han har erhvervet og indskrænke os nøjagtig til den Maade, der er os foreskreven for dens Opnaaelse, er der ikke længere Fare for at vi skulle misbruge den Magt, han omsider vil beklæde os med. Men det er her i denne svage og forskrækkelige Tilstand, at vore Øjne blive forblindede ved Skinnet af jordiske Tomheder, og hvor vore Øren blive bedragne ved Lyden af Ærens forførende Omtale, og vore Fødder ere derfor saa tilbøjelige til at glide bort fra Dydens Sti, ned i Ondskabens glimrende Snarer; og det er der, hvor der er en stedsevarende Fare for Misbrugen af de Velsignelser og Gaver, hvilke vi ere previlligerede at nyde, og derfor burde denne stedsevarende Fare tjene til at modarbejde al Higen og Tragten efter jordisk Magt iblandt Menneskeslægten. Det er ikke alle Mennesker, hvilke indehaver en fremragende Stilling, der misbruge dens Previlegier, og den Mand, som ydmygt og trofast tjener Gud, vil aldrig gjøre det; thi det Øjeblik han gav efter for denne Fristelse, vilde hans gode Forhold til sin Gud ophøre; men — sørgeligt! — er der mange, som misbruge Forvaltningen af deres Kaldelse, og opofre enhver Magt og Previlegium for Tilfredsstillelsen af sine egne Hensigter, til deres Medmenneskers Skade og Forvirring. Det er farligt at beklæde somme Mænd med Magt; de „udvides" og blive saa overfyldte med Ideer om deres egen Storhed og Betydenhed, at det ligefrem bringer os til at sammenligne dem med hine „Legeballoner", hvilke formedelst den mindste Berørelse af en Naal ville briste, og ruineres forevigt. Den mindste Kaldelse og en meget lille Magt, er tilstrækkelig til at „beruse" somme Mænd, og gjøre dem aldeles uskikkede til Opfyldelsen af deres virkelige Pligter.

I en Profeti udtalt i Marts 1839, fremkom Profeten Joseph Smith med følgende Ytring:

„Vi have formedelst sørgelig Erfaring lært at det er næsten alle Mænds Natur og Tilbøjelighed at saasnart de erholde en lille indskrænket Myndighed — som de formode — ville de strax begynde at udøve uretfærdigt Herredømme." Og i de to paafølgende Paragraffer samme Artikkel forekomme følgende Ord: „Præstedømmets Rettigheder ere uadskilleligt forenede med Himmelens Kræfter, og Himmelens Kræfter kunne ikke kontrolleres eller behandles, uden paa Retfærdighedens Principper. At de kunne blive os meddelte er sandt; men naar vi tage os for at skjule vore Synder, eller tilfredsstille vor Stolthed og tomme Ærgjerrighed; eller udøve

Beherskelse, eller Herredømme, eller Tvang paa Menneskenes Børns Sjæle, i nogen Grad af Uretfærdighed — see Himlene unddrage sig, Herrens Aand bedrøves og naar den er borttaget — Amen til den Mands Præstedømme, eller Fuldmagt.

Det er en sikker Tilkjendegivelse af et svagt Sind, naar man kan lade sig dreje formedelst en ubetydelig Fuldmagt; den er ligesom et Skib, der udspreder alle Sejl, men mangler den fuldstænstige Last, hvilken er nødvendig for dets Ligeballance i dets Fart over Søen. Det Individ, som hæver sin Stolthed til det højeste Punkt, men mangler den forholdsmæssige Ballast af almindelig Forstand, vil hastig løbe sin Ruin og Tilintetgjørelse imøde. Aldrig fremførte Salomon et visere Ordsprog end at „Stolthed gaar forud for Ødelæggelse, og Hovmodighed forud for Fald". Men den Mand, som i Sandhed er stor, bliver aldrig saaledes medtaget; — han er altfor dybttænkende og forstandig til at lade sig omtaage af en ubetydelig Glans, og altfor bestemt i sine Hensigter til at lade sig rokke formedelst den smigrende Mængdes flatterende Omtale; i Stedet for derved at blive opløftet i sit Sind, er han mere tilbøjelig til at blive ydmyget formedelst Forfremmelse til Magt, og hvis han nogensinde føler dens Indflydelse, da er den ligesom naar den nye Vin forfrisker en Kjæmpe.

Visse Mænd dømmer det tilsyneladende at være deres Pligt at stræbe og hige efter Rang og Forfremmelse paa samme Princip — formode vi — som at dersom „Bjærget ikke vil komme til Muhamed, da maa Muhamed gaa til Bjærget". Uagtet dette i en vis Grad kan være sandt, med Hensyn til verdslige Affærer, forholde det sig dog ikke saa i Henseende til Ting, henhørende til Guds Rige. Ingen Sidste Dages Hellig behøver at hige efter Magt eller Embede i Jesu Kristi Kirke. Om han er forudbestemt til at skulle holde nogen Embedsstilling indbefattet i dette Præstedømmes Gaver, kan han formaa at vente med Taalmodighed indtil det kommer til ham; thi komme vil det i Herrens egen bestemte Tid — Muhameds Bjærg det modsatte; — men om han ikke er bestemt for den Stilling, efter hvilken han higer, uagtet hans mest anstrængende Bestræbelser, vil han alligevel blive et Offer for Skuffelse, eller om han tillades at naa Højden af sin Ærgjærrighed, vil det kun blive for at falde derfra, efter at hans Taabelighed og Svaghed er bleven tilfulde vitterliggjort. Det er Daarskab at styrte sig i unødvendig Fare; Pligt og Nødvendighed ere de eneste Motiver, der skulle kunne bringe Nogen til at bestaa en Dyst med Fristelse. Den eneste sikkre og fuldstændige Sejer over Synd, efter at have mødt og overvunden alle de Fristelser, der heldigt kunne blive mødt og modstaaet, er at undvige alle andre, hvilke Gud aldrig ønskede os at vi skulle møde, og hvilke vi som en Selfølge vilde finde det umuligt at overvinde. Lidet, vel udført, bringer langt rigere Velsignelser end et stort Foretagende, udført paa en uværdig Maade. Lad ham, som elsker Vælde og higer efter jordisk Ære, uden for den Virkekreds, i hvilken det har behaget den Almægtige at stille ham, overveje dette vel i sit Hjærte; lad ham spørge sig selv, om han er vel skikket til at gjøre forstandig Brug af de Ting, han begjærer, om han er i Stand til at bære de store Ansvarligheder, de indbefatte; om han er stærk nok til med Held at modstaa de Fristelser, hvilke ville sætte an imod ham fra alle Sider; og om han er sikker paa alt dette, lad ham dernæst erindre, at Gud vælger saadanne til sine Tjenere som have været trofaste og ydmyge i underordnede Stillinger,

samt at det er langt mere rosværdigt at vente for, end aabenlyst at tildrage sig Opmærksomhed og Forfremmelse. Lad ham, ved trofast at udføre sine Pligter i en mindre Kaldelse, bevise sig selv værdig til den Ære, der medfølger en højere; og efter at have naaet til sit Haabs Højdepunkt, Besiddelsen af den Magt, den Vælde og Intelligence, han attraaede, lad ham saa anvende disse Gaver i Herrens Frygt og i Kjærlighed til sine Medmennesker, at han ikke befindes uværdig den Tillid, der var ham bevidst, blive en Forræder mod sin Gud, og blive kastet fra sin Ophøjelse, ligesom Lusifer kastedes fra Himlen. Mill. Star, 24. April 1882.

Ankomst og Beskikkelser. Nedenstaaende Brødre, hvilke vi havde den Glæde at byde velkommen hertil om Morgenen den 13de f. M. beskikkes herved til at arbejde i Missionen som følger:

Ældsterne L. H. Outzen (Richfield) og P. Christensen (Elsinore) i Aalborg Konference.

Ældsterne Hans J. Bruun, Hans Poulsen, Jakob J. H. Jensen (Mount Pleasant), Chr. J. Christensen (Fountain Green) og Hans Andersen (Logan) i Aarhus Konference.

Ældsterne N. C. Skovgaard (Grass Valley) og Halvor Olsen (Richfield) i Christiania Konference.

Ældsterne Jeppe Nielsen (Pleasant Grove), Charles A. Tietjen (Santaquin) og John Capson (Millcreek) i Skaane Konference.

Ældsterne Jeppe Månson og Anders Jønson (St. Charles) i Gøteborg Konference.

Ældsterne N. W. Anderson (Efraim), Niels Johnson (Santaquin) og Charles E. Anderson (Logan) i Stockholms Konference. Alle under Bestyrelse af deres respektive Konferencepræsidenter.

Afløsning. Ældsterne P. O. Hansen af Kjøbenhavn Konference, Lars N. Larsen af Skaanes Konference og Jens Jønson af Gøthebørgs Konference afløses herved fra deres Mission for at gaa hjem med førstkommende Emigration. Vi ønske nævnte Brødre, hvilke have arbejdet med Flid for Værkets Fremgang, en lykkelig og behagelig Hjemrejse.

C. D. Fjeldsted,
Præsident for den skandinaviske Mission.

Evangeliets Indførelse i disse Lande.

Om Sommeren 1849 behagede det Gud vor himmelske Fader at aabenbare for sin Tjener Brigham Young, Kirkens Præsident, at det var Tid at sende Evangeliet videre frem til de Folkeslag, som ikke talte det engelske Sprog. Af den

Aarsag blev Aldste Erastus Snow, een af de Tolv, kaldet og sendt til Danmark, for der at forsøge paa at indføre Evangeliet iblandt Folket.

Til samme Tid blev ogsaa deres ydmyge Tjener, som efter Redaktørens Ønske skriver denne korte Skizze, kaldet til til at ledsage ovennævnte Apostel.

Jeg var en af de Halvfjerdssinstyve syvende Kvorums Medlemmer, og som saadan tilfaldt det mig at tage Del i den apostoliske Tjeneste.

Allerede om Sommeren 1843 havde jeg gjennem Breve fra min ældre Broder, som da var paa en Rejse fra Stettin og andre Steder, som Sømand, modtaget den glædelige Tidende, at Christi Kirke, efter mange Aarhundreders Fraværelse, nu atter var oprettet paa Jorden, navnlig paa den vestlige Halvkugle. Tilligemed Brevene havde jeg ogsaa modtaget en levende Tro, og et urokkeligt Vidnesbyrd om Beretningens Rigtighed i Overensstemmelse med den hellige Skrift. Jeg forstod, at det var en ufravigelig Pligt, jeg skyldte mig selv og mit Fædreland, at fare did hen for at adlyde Evangeliet og faa Del i det store Værk, som var begyndt, hvilket jeg og vidnede om for min Fader og for Familien før min Afrejse, og sagde dem, at jeg vilde have at komme tilbage med Fuldmagt for at prædike Evangeliet og for at oversætte Mormons Bog.

Jeg skuede da Guds Rige i Aanden lig et ubegrændset, saare skjønt Panorama udspredt foran mig, og mig var det givet, gjennem Lydighed, at opnaa Delagtighed i dette store og herligheds-fulde Værk. Jeg følte, at mig var vederfaret en forunderlig Forandring at jeg havde begyndt en ny Tilværelse.

Formedelst Lydighed reiste jeg over Havet, blev samlet til Kirken og fulgte den paa dens Flugt og i dens Bevægelser, i dens Sorger og i dens Glæder. Og da Tiden kom, nemlig Sommeren 1849, blev det kundgjort for mig ved den lille stille Røst, at nu var det Tid for mig at fare tilbage til mit Fædreland for at forkynde Evangeliet.

Den 20de og 21de Oktober samledes Rejseselskabet en halv dansk Mil østenfor Saltsøstad i en lille Dal, der lignede en stor Gaard, og den 22de kom Præsident Young ud og tog Afsked med os, efter at have organiseret os som et regulært Kompagni med Fører, Vagthold, o. s. v., hvorefter vi kjørte et godt Stykke ud imellem de store Bjærge i den vilde Ørk samme Dag. Vi vare (tror jeg) 36 Mænd, (hvoriblandt 20 Missionærer), med 12 eller 13 Vogne og 43 Heste og Muldyr, og gjorde Rejsen over Bjærgene og Sletterne til Gamle Fort Kearney i syv Ugers Tid med ikkun een Uvejersdag, hvilket var den sidste; da havde vi en stærk Snestomr.

I det ny Fort Kearney kjøbte jeg et Par Ordbøger af en Sergent Trøjel, hvilke jeg overrakte Br. Snow. Jeg gjorde ham ogsaa opmærksom paa, at hvad Skrift vi skulde udgive paa Dansk vilde ogsaa kunne læses af Svenske og Norske, og navnlig af de sidstnævnte, og at vor Mission følgelig ej alene gjaldt Danmark, men hvor som helst det danske Sprog kunde blive forstaaet.

Fra gamle Fort Kearney til St. Louis maatte vi ogsaa reise tilvogns, fordi Floden var tillagt med Is. Den Den Del af Reisen tog os 20 Dage, foruden en Tid vi opholdt os blandt de Hellige i Pattowattomie County, i Jowa, hvilke gjorde os meget Godt med at befordre os. De Hellige i St. Louis gjorde ogsaa deres Pligt i at afhjælpe vore Fornødenheder og sætte os i Stand til at fortsætte Rejsen ned ad Mississippifloden og over Havet til England. Efter

Ankomsten til Liverpool, blev det resolveret, at jeg skulde gjøre en Tour til Skotland for der at samle noget til Hjælp til vor videre Rejse til Kjøbenhavn medens Ældste Snow forblev i England. Jeg tog siden med en lille Damper fra Leith til (Kingston upon) Hull, og derfra med en til St. Petersborg bestemt større Damper til Kjøbenhavn, hvor jeg landede den 12te Maj Kl. 6 om Morgenen. (1850).

Broder Snow havde ikke lidet at gjøre med at erholde Midler til at fremhjælpe den nye Missions Paabegyndelse, samt til Mormons Bogs Udgivelse, og ikke mindre end fem Uger henrandt, inden han kunne komme til Kjøbenhavn, hvor han ankom den 14de Juni tilligemed Bro. Forsgren, samt Bro. Dykes, som var bleven lagt til vor Tal siden jeg forlod England. Imidlertid havde jeg mit Tilhold hos nogle venligsindede Barndomsbekjendte, og min Stedmoder gjorde sit, til mit Ophold i den Tid. Jeg skrev Breve til Br. Snow, og fik Breve fra ham igjen, og da jeg fik at vide, hvad Tid de omtrent vilde komme, gik jeg ud paa Toldboden og modtog dem, og førte dem til et Hotel i Nærheden hvor vi forblev den første Nat.

Næste Dag søgte vi i Aviserne om om et Værelse til Leje og fandt et hos en Familie ved Navn Malling.

Jeg fortalte Bro. Snow, at allerede før min Afrejse fra Danmark havde der været adskillige tappre Mænd, der havde kjæmpet for Religionsfrihed, og nu fandt vi, at betydelig Frihed allerede var tildelt Folket.

Medens jeg var ene havde jeg gjort mig bekjendt med et daværende Baptistsamfund, og da vi nu ikke var mindre end fire af de „amerikanske Brødre", som de kaldte os, saa kom disse Baptister, som jeg havde talt med om Evangeliet, Dag efter Dag for at faa mere Oplysning indtil endelig tredive af dem blev enige om at gaa til os og begjære Daab af os; men medens de vare paa Vejen til vort Opholdssted, mente en af dem, at det var deres Pligt først at gaa til deres værdige Forstander og lade ham vide hvad de havde besluttet. Dette havde til Følge, at de delte sig i to Partier og ikkun femten kom til os og forlangte Daab.

Disse femten bleve døbte den 12. Aug. 1850 af Missionens Præsident, Bro. Erastus Snow, og siden døbtes nogle flere af Brødrene Dykes og Hansen.

Ældste Forsgren havde da været i sin Fædrenestad Gefle i nogen Tid, og efter hans Optegnelse skete den Daab, han der forrettede, nogen Tid før den i Kjøbenhavn blev udført.

Den 15de September 1850 blev Kirken organiseret af omtrent et halvt hundrede Medlemmer.

Bro. Dykes blev foreløbigt ansat som Forstander for Menigheden.

Aldrig saasnart var Guds Gjerning begyndt iblandt Folket, før Lucifer ogsaa indfandt sig med sine Indvendinger, og voldte os mange Fortrædeligheder fra Begyndelsen af.

Efter nogen Tids Forløb fik vi at vide, at i Aalborg og Omegn ogsaa var en Menighed af de samme Baptister, og Bro. Dykes blev da beskikket til at rejse derover og forkynde Evangeliet, hvilket han ogsaa gjorde og vandt mange Sjæle til Sandheden.

Senere, da Menigheden i Kjøbenhavn tog til i Tal blev den delt i to Grene.

Da vi forstod, at en af Ministrene havde Overopsyn med religiøse Anliggender i Landet, og at den Mand, som beklædte denne anselige Post, nemlig Professor Madvig, netop var en Velynder

af Religionsfriheden, blev jeg sendt for at søge en Samtale med ham og faa at vide, hvorvidt vi kunne forvente at have hans gode Villie.

I Samtalen erklærede Ministeren sig at være en Ven af Friheden og ønskede Statskirkens Opløsning, og sluttede med de Ord: „Gaa I i Guds Navn og hold Eders Forsamlinger; men vær forsigtig, og giv ikke nogen Anledning til Klage, for Præsterne har meget imod Eder."

Førend de andre Brødres Ankomst havde jeg skrevet og ladet trykke et lille Skrift betitlet „En Advarsel til Folket", hvoraf jeg uddelte de fleste, over 300, paa en Spadseretour til Frederiksberg en Søndag Aften. Men efter at Bro. Snow var kommen til Kjøbenhavn blev først et Skrift udgivet, betitlet „En Sandheds Røst", hvilket blev affat i tusindvis, og siden udgaves mange andre Skrifter.

Allerede den 1ste Oktober 1850 udkom det første Nummer af et henfigtsmæssigt Tidsskrift, betitlet „Skandinaviens Stjerne", hvilket er de Sidste-Dages Helliges Organ, og udkommer endnu to Gange om Maaneden.

I Aaret 1845 havde jeg efter Præsident Youngs Forlangende, udarbejdet en dansk Oversættelse af Mormons Bog. Denne Oversættelse var ufuldkommen, men efter en nøjagtig Revision af Brødrene Snow og Hansen tilsammen, blev dog det samme Manuskript brugeligt til at sætte Typerne efter.

Den første Oversættelse udførtes i Nauvoo, og tog mig fem Maaneder. Den anden tog os syv Maaneder.

Derefter blev ogsaa Lærdommens og Pagtens Bog oversat og trykt.

I Overensstemmelse med Bro. Erastus Snows Ønske, vare vi saa heldige paa denne Tid at stifte Bekjendtskab med en Bogtrykker her i Byen, hvilken befandtes at være en hæderlig Mand, og har hidtil udelukkende trykket alle de Sidste-Dages Helliges Skrifter.

Lige saa tidligt som de Hellige begyndte at holde offentlige Forsamlinger følte de ogsaa Trang til at have en tilsvarende Salmebog; en, hvis Indhold var komponeret, eller oversat ved Aandens Gave, og nogle faa Nummere bleve samlede og trykte, hvoraf jeg havde oversat de fleste fra det engelske.

I Aalborg og Omegn blev tidligt oprettet en Menighed. I Fredericia og Omegn gjordes ogsaa en Begyndelse saa vel som paa Falster, Laalland og Møen, som og paa Bornholm.

En norsk Skipper blev døbt af Bro. Dykes i Aalborg, hvilket aabnede en Indgang til Norges Land, og Missionærer bleve siden sendte over for at forkynde Evangeliet. Men trods Norges megen Tale om Frihed, blev dog otte af vore fra Kjøbenhavn, udsendte Missionærer holdte i Fængsel i en Tid af sex Maaneder, og endnu blive vore Missionærer til Skam for det norske Navn, ikke behandlet stort bedre.

I Danmark ere vi i Almindelighed blevet behandlet med Respekt af Øvrigheden, men af Pøbelen ere vi sommetider, især i Førstningen, bleven skammeligt fornærmede, ja endog voldsomt overfaldne, og flere af os ere blevne slagne til Blods for Jesu Vidnesbyrd Skyld.

I Malmø og andre Steder i Skaane, blev ogsaa gjort en Begyndelse i de første Aaringer og Grene af Kirken bleve oprettede.

Islændere modtog Evangeliet i Kjøbenhavn, og dette gav Anledning til dets Indførelse paa Island. Slesvig og Holsten blev heller ikke forglemt, endskjøndt der var ingen Religionsfrihed.

Saasnart som muligt blev Kirken organiseret i Konferencer med Forstandere eller Præsidenter, som vi vare vante til at kalde dem.

Folket i de danske Kjøbstæder har i Almindelighed vist sig at være uvilligt til at modtage vort ydmyge Tilbud om Fredens og Saliggjørelsens Evangelium, enten paa Grund af Mangel paa Gudsfrygt, eller af falske Begreber om os. Landboerne har derimod været mere tilbøjelig til at annamme og høre vort Budskab. Den for de Sidste-Dages Hellige ejendommelige Længsel efter at samles med Kirken i Zions Land viste sig allerede ved Præsident Snows Hjemrejse i 1851, idet et Selskab af 28 Personer, under Anførsel af en gammel Styrmand Mynster, som var den første Person, der blev døbt i Danmark med den rette Daab; og i 1852 afrejste over 300 af vore Emigranter.

Ni og tredive Aar ere henrundne siden jeg først blev kjendt med „Mormonismen", som man kalder det, og jeg har det samme Vidnesbyrd at aflægge i Dag som i Begyndelsen. Min Tro er aldrig bleven svækket, og som et levende Vidne kan jeg sige til alle Mennesker og til mine Landsmænd i Særdeleshed, at den af Joseph Smith oprettede Kirke er den sande Kristi Menighed, hvilken Menighed er de Hellige, som Profeten Daniel siger skal besidde Riget, som Himmelens Gud skal oprette i de sidste Dage. Jeg ved ogsaa, at Joseph Smith var en sand Profet, udvalgt af Gud til at begynde denne store Gjerning i det nittende Aarhundrede — Tidernes Fyldes Husholdning. Jeg ved, at Brigham Young var ligesaa retmæssig og ligesaa trofast i sin Tid, som Joseph i sin. Jeg har hørt og seet, at han har lært Menneskene den rette Vei til Liv og Salighed og ved, at han har renset sine Klæder saavel for denne Kirkes Folk som for Verden i Almindelighed. Lige saa kan jeg bevidne, at vor nuværende Præsident John Taylor er den rette Mand paa det rette Sted. Gud velsigne ham.

Denne Slægt er en syndig Slægt, og som Fiskerens Vod opsamler baade daarlige og gode Fiske saa opsamler Evangeliet baade daarlige og gode Mennesker. Derfor seer man Daarligheder blandt de Hellige; men Jesus siger, at de daarlige vil i sin Tid blive kastet ud. Imidlertid vil Forargelserne tjene til at lære de Trofaste Visdom, saa at de maa findes iblandt de kloge Jomfruer og gaa ind til Glædens Fylde, naar Brudgommen kommer.

Kjøbenhavn den 28 Septbr. 1882.

Eders Broder i Pagten
Peter O. Hansen.

Nyheder.

Danmark I Aalborg have Gadeoptøier, foranledigede af Soldater og Pøbel, tvende Gange fundet Sted. Soldaterne skulle nu være en Time tidligere i Kvarter end sædvanligt, og Vagten er bleven betydelig forstærket.

Nord Amerika. I Nærheden af Danville Ill. blev et Fragttog bestaaende af 17 Waggoner ødelagt; en lille Dreng knustes. Skaden er stor. — I Texas omkom formedelst Oversvømmelse 120 Personer og 15,000 Heste, Køer og Faar; afsjælede Legemer fremkomme daglig. — I Arizona og Sonora (Mex) fortsætte Indianerne deres Plyndringer. — Den gule Feber spreder sig fremdeles i Texas og Mexico, har ogsaa begyndt i Florida.

Poesie.

Mel.: O I am so weak and veary.

Over Zions Bjærge rinder
Herlighedens Morgen op,
Jordens mørke Skygger svinde,
For dens dybe Straaler brat.
Sorgens Nat er snart til Ende,
Da for Tro vi Vished faa,
Snart al Jorden skal erkjende
Zions Herlighed og Haab.

Er Du træt af Kampens Møje,
Af dens Byrde og Besvær;
Sku da opad, mod det Høje,
Fredens Stjærne straaler der.
Var Din Vej end mørk og øde,
Hegnet tidt, med Sorg og Savn,
Svigt kun ej, snart skal vi kvæde
Sejrens glade Frideds=Sang.

Alt er aabnet Glædens Døre,
For de Faa, som prøvede
Herrens Villie at udføre,
Og i Tro sig øvede.
Snart sin Brud den gode Hyrde,
Kalder bort til evig Fred:
„Du har baaret Dagens Byrde,
Gak ind til min Herlighed."

Kjøbenhavn, den 13de September 1882.

S. C. H. E.

Notits. Emigrationen vil afgaa herfra Kjøbenhavn Fredag Formiddag den 13de Oktober. Skulde andre Ordrer indløbe, ville vi betids underrette Konference=præsidenterne derom.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.